

«Els imbècils feliços em fan por»

Conflictiu a voltes però admirat sempre, «el noi del Poble Sec» continua omplint estadis allà on va. Són molts anys de dedicació a la cançó, al públic i al compromís polític. I malgrat tot aquest temps, la gent no se'n cansa, generació darrere l'altra, és descobert, escoltat i venerat. I quan parla, sempre diplomàtic, no defuig cap tema. Per espinós que sigui.

Eduard Company

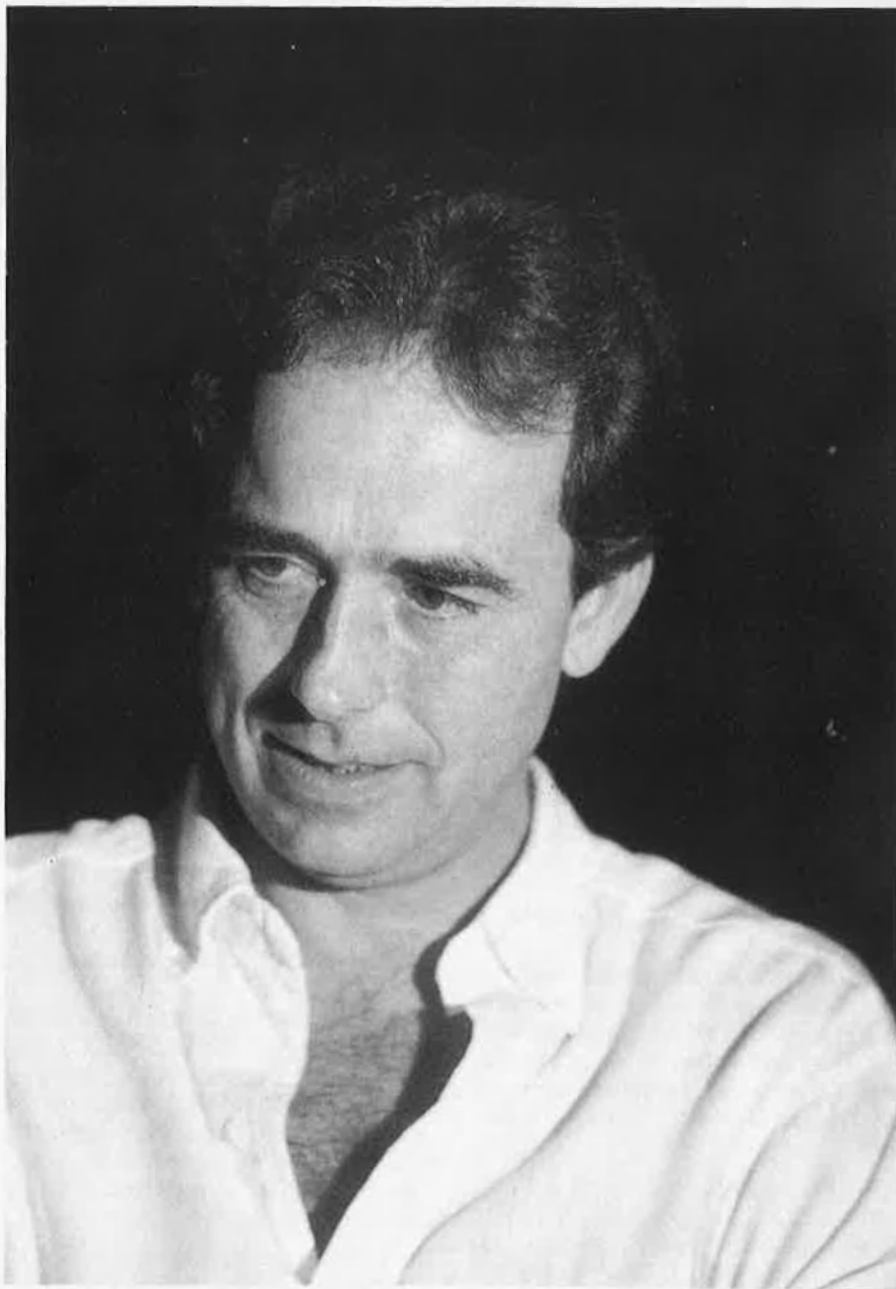
Tal com explica Joan Manuel Serrat, el temps que no dedica a actuar l'aprofita per estar amb la seva família. L'entrevista, per tant, s'ha hagut de realitzar abans d'una de les seves actuacions, a Sant Adrià del Besòs, on el cantant va fer un dels primers concerts, vint-i-tres anys enrere.

—*Serrat sorprèn perquè després d'haver-se recorregut mig món diverses vegades i de fer més de vint anys que té vint anys, no sembla que estigui de tornada de res: com si encara quedés en ell molt d'aquell llunyà «noi del Poble Sec», ¿no?*

—Imagino que això implica la presumpció que el temps modifica les coses i les deixa inidentificables. Penso que una persona és el producte d'una educació i d'una informació, que passa per la casa, pel carrer, per l'escola, pels amics... per totes aquestes coses que et fan d'una manera determinada. I ja s'és d'aquesta manera als vint anys, i creus en unes històries i t'encabrones per unes altres i tens uns amors i uns desamors concrets. I això es manté. Els vint anys posteriors et modifiquen per la informació que vas rebent. Jo no estic descontent del noi que vaig ser als vint anys, però si fos en l'actualitat la mateixa persona adolescent, tindria un greu problema a sobre.

—*El que sí que s'ha fet popular d'aquell temps és la frase teva que diu que vas començar a tocar la guitarra «per poder tocar el cul a les noies».*

—Sí, i hi ha una gran part de veritat. És el més natural, ¿no? Jo vaig començar a tocar la guitarra evidentment perquè m'agradava la música, però també en vaig descobrir els avantatges. De la mateixa manera que un amic meu que era alt, amb els ulls blaus i molt guapo, ningú no li retreia que utilitzés això per tocar el cul a les noies, crec que a mi no se'm pot retreure que usés la música amb la mateixa finalitat. Era un mecanisme d'acostament, és a dir, que tocant la guitarra podia acostar-me a la tia que m'agradava. I puc assegurar que és un sistema que, ben utilitzat, dona uns resultats excel·lents.

«No vull un país on la gent hagi de passar per la pedra».

Ara, també puc assegurar-te que actualment no faig aquesta feina per tocar el cul a les ties, encara que és una cosa molt maca. Faig aquesta feina perquè és el vehicle per poder expressar-me. I quant a tocar el cul a les ties, doncs desconec si ara el mètode de la guitarra funciona. Suposo que sí, per-

què totes les coses funcionen si un s'hi dedica.

—*No em diguis que ja has plegat.*

—Home, d'alguna manera ara jo sóc una persona bastant estable en la meva relació de tocar culs. Fa molt de temps que estic concentrat en un cul, com si diguéssim. El que no voldria és

El que pensa de:

Pablo Milanés: És un home amb una gran imaginació. Fa música en colors.

Silvio Rodríguez: Fa música en blanc i negre, però molt ben feta.

Maria del Mar Bonet: De la Maria del Mar... El que diu tothom, que té una veu molt maca, increïble.

Marina Rossell: És més autora, té una personalitat més acusada com a autora. Penso que d'alguna manera és una dona sorprenent.

L. E. Aute: Fa molts anys que ens coneixem. Penso que és el tio que fa una de les feines més consistents de les que actualment hi ha. El que té de negatiu són els anys que va estar allunyat de la feina. Li hauria anat bé que s'hi hagués incorporat una mica abans.

Lluís Llach: Penso que fa un treball molt sòlid. Si no hi fos ell, se n'hauria d'inventar un. ¿Empipats? No, jo no m'hi he empipat mai. L'únic conflicte és el de la comunicació absoluta. □

que això s'interpretés com una manca de respecte amb el tracte amb la gent, ¿eh?

—Parlar de Serrat, almenys per aquests indrets, és parlar una mica també d'estar a cavall entre les dues llengües...

—Jo no pretenc estar a cavall de dues llengües. Tinc molt clar d'on sóc, i que aquest país és Catalunya i que aquest poble és el català. Però també sóc un fill de la immigració i sé quina és la realitat social i econòmica d'aquest país. Negar aquesta evidència porta molta gent a actituds summament feixistes, i això és molt perillós.

—Però una volta constatada la realitat del país, cal fer-se una idea del país, ¿quin és l'ideal de país per a Serrat?

—Crec que igualment l'ideal passa per la gent. No vull un país on la gent hagi de passar per la pedra, un país fabricat per uns quants. Penso que és humanament detestable que algú intenti prefabricar un país i incloure-hi la gent, i qui hi vulgui entrar que hi entri i qui no, que s'apanyi.

—¿A quin partit polític pertany, al PSC o al PSOE?

—Amb carnet, a cap. Però de militància, al PSC.

—¿No són el mateix?

—No, la distinció és total. La meva

feina està relacionada amb el PSC, però el PSOE és un partit germà. El PSOE té en aquests moments la tremenda responsabilitat de governar un país, i això sempre és dur i encara més si ho ha de fer un partit d'esquerres. Sí, ja sé que hi ha qui diu que un govern d'esquerres no pot funcionar, perquè es torna conservador, però no hi estic d'acord. Ignoro si pot arribar a ser revolucionari i molt menys quan l'opció revolucionària es va perdre l'any 77, quan es va optar per tot el procés reformista. Per tant, ara és difícil demanar al govern la revolució. Jo hauria apostat per una història més forta, les paraules no em fan por.

—¿Quina diferència hi ha entre Felipe González i Jordi Pujol a l'hora de governar?

—Felipe González governa; encertadament per a alguns i desencertadament per a uns altres, però governa. Jordi Pujol no governa, només administra els diners que rep de Madrid. I molt menys existeix un president de la Generalitat; un secretari general d'un partit polític en la poltrona del president de la Generalitat.

—¿Ets conscient que això que dius, fora d'un context concret com el d'aquí, pot utilitzar-se per fer proselitisme contra el nacionalisme català?

—Sí, és clar. Fixa't si en sóc, de conscient, que és el que fa el senyor Jordi Pujol: que cada vegada que se li diu el que no fa, ell assegura que li ho diuen els enemics de Catalunya i que estan insultant Catalunya. Cada vegada que la caga, la culpa és de Madrid. ¿Que si no té raó? Home, hi ha una raó històrica que ell aprofita, fa una simbiosi del seu partit amb Catalunya.

—¿I aquesta queixa constant de la gent del PSC no és fer victimisme d'un altre victimisme?

—Home, potser és perquè els toca ballar amb la més lletja. El PSC ho té fotut perquè ha de defensar, per una banda, la seva voluntat de partit nacionalista, i per l'altra, ser solidari amb el partit del govern, que a voltes dóna arguments al partit adversari dins de casa. És complex, però jo hi veig el joc.

—I ara una pregunta amb mala llet. ¿On era Serrat quan allò de l'OTAN?

—Era a l'estranger. El que té mala llet és que algú ha dit coses que són mentida. Abans de fer-se el referèndum, jo era un dels pocs cantants que estava al rocòdrom de Madrid en un míting contra l'OTAN, el primer que es va fer. Però m'he manifestat sem-

«El PSOE té la tremenda responsabilitat de governar un país».

pre en contra de l'ingrés a l'Aliança Atlàntica.

—¿Què són els Països Catalans?

—Són una cosa que hi ha molta gent interessada en parlar-ne molt i que de vegades se n'expliquen molt poques coses. Penso que són aquells espais de llengua i cultura catalana en què la gent té la voluntat de formar-hi part. El que sens dubte no són és un mapa. La resta són plantejaments de llibre.

—¿I Serrat té voluntat de formar-hi part?

—Sí, jo formo part dels Països Catalans. El que em fa por són aquells que el Brassens anomenava «els imbecils feliços que neixen a qualsevol lloc»; la gent que surt dels forats per anar a morir a la guerra en nom d'aquestes coses.

—¿Per què ets un ídol a Sud-amèrica?

—Penso que en general hi ha allí un gran respecte per la meva feina, però que no impedeix que se'm vegi alhora com una persona molt pròxima.

—¿Com veus el que està passant a Xile?

—Amb molta por, estic molt espan-

tat. Quan veig la televisió i observo com la gent s'ho mira, se'm fa un buit a l'estómac. El poble de Xile està més sol que la una i si demà els foten una massacre al carrer, no passarà res. Falta solidaritat internacional.

—*¿I l'Argentina?*

—Molt fotuda. Com tota Sud-amèrica i com tot el tercer món. El seu drama no és l'explotador sinó la complicitat de petits explotadors, dels homes que en nom del nacionalisme dels seus països s'enriqueixen i els foten a la ruïna. I així és impossible que se'n puguin sortir.

—*Les grans gires que hi has fet ¿han estat per motius econòmics?*

—No, econòmics no. Però a Amèrica m'he guanyat molt bé la vida. Ara no, perquè estan tots en la ruïna. Hi vaig per altres raons. Sí, hi estic una mica enganxat.

—*No fa gaire ha sortit l'autobiografia de la Joan Baez. En el capítol de Barcelona parla de tu, ¿et satisfà aquest fet?*

—Home, som amics, amb la Baez, des del 76. No, no me l'he llegit, però segur que en parla bé, no té cap motiu per no parlar-ne bé.

—*¿Quan cantes en català fora del nostre àmbit et sents rebutjat?*

—Uf... Ha canviat, per sort està canviant. Aquest any no he tingut problemes, però n'he tingut molts, de conflictes. Crec que ja tenen més assumit que hi ha un lloc de l'estat espanyol on la gent parla en català i és tal i tal. Però encara falta molt de respecte mutu.

—*¿I per què només cantes una composició?*

—Ui, perquè prou feines em costa... Mira, si en canto una, és per raons purament testimonials, ja que no és necessari per a la composició de l'espectacle.

—*Hi ha qui diu que la teva relació professional amb Ricard Miralles t'ha estancat musicalment, que has tingut por d'evolucionar. ¿Es això cert?*

—Bé, és una possibilitat. Però el Miralles és un músic extraordinari i si jo no estigués amb ell, podrien també dir-me: mira que és ruc el Serrat que desaprofita aquesta possibilitat.

—*¿Per a quan el pròxim disc en català?*

—No t'ho puc dir, no ho sé. Tardaré, però. Només he començat a escriure alguna cosa, i sé que treballo molt lentament. □

- DICCIONARI CATALÀ-VALENCIÀ-BALEAR (10 volums).**
- HISTÒRIA UNIVERSAL (6 volums).**
- DIC. ETIMOLÒGIC COROMINES (7 volums).**
- COSTUMARI CATALÀ (5 volums).**
- HISTÒRIA DE LA LITERATURA CATALANA (10 volums)**
- LES AVENTURES D'ASTERIX (7 volums).**
- LES AVENTURES DE TIN-TIN (6 volums).**

Si esteu interessats a rebre més informació i condicions especials de subscripció, marqueu amb una X la que us interessi.

Nom i cognoms _____

Adreça _____

Població _____

Tel. part _____

Tel. treball _____

**Envieu aquesta butlleta, retallada o fotocopiada a
APARTAT DE CORREUS 303
46080 VALÈNCIA**

